

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 63/02, 15 C 99/03, 16 C 101/04, 20 C 88/05, 52 C 291/06 a 21 C 78/07 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej

len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 63/02, 15 C 99/03, 16 C 101/04, 20 C 88/05, 52 C 291/06 a 21 C 78/07.

Sťažovateľ uviedol, že okresný súd v „*zastúpení komandom sudkýň*“, ktoré vo svojej sťažnosti vymenoval, v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 63/02, 15 C 99/03, 16 C 101/04, 20 C 88/05, 52 C 291/06 a 21 C 78/07 nevydal žiaden spravodlivý rozsudok, „*ale zato vydalo celú plejádu skrivodlivých uznesení, ktoré sú v rozpore so zákonom, Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi, táto zabávajúca sa kopa sudkýň prenasleduje sťažovateľa sústavným odporom, zamietaním jeho základných ľudských práv, obštrukciami a to za jediným účelom: ochrániť kriminálnikov a zabiť sťažovateľa... Kriminálny výkon súdnictva Okresného súdu Bratislava II je umožňovaný vďaka bezzubému výkonu samotného Ústavného súdu SR, Ministerstva spravodlivosti SR a Súdnej rady SR*“.

Sťažovateľ zároveň vzniesol námietku zaujatosti voči sudcom ústavného súdu, a teda Ľudmile Gajdošíkovej, Milanovi Ľalíkovi, Lajosovi Meszárosovi, Jánovi Lubymu a Jánovi Auxtovi. V tejto súvislosti uviedol: „*Tieto osoby sú omylom na Ústavnom súde a neschopní konať nezaujato a objektívne*“.

Vo vzťahu k namietanému konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 7 C 63/02 sťažovateľ uviedol, že v tomto súdnom spore koná neoprávnená osoba Š. Š., ktorý „*súdu podstrčil falzifikáty ako práve dôkazy, prezenčnú listinu z ustanovujúcej schôdze zo dňa 29. 12. 2000, v ktorej je aj podpis odporcu MUDr. D. B., pritom taká schôdza zo dňa 29. 12. 2000 nikdy nebola a Š. Š. si ju iba vymyslel. Od roku 2002 nepreukázal, že schôdza bola! IDE O JASNÝ PRÍPAD KRIMINÁLNEHO VÝKONU SÚDNICTVA!*“.

Porušenie označených práv vidí sťažovateľ aj v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 99/03. V danom prípade argumentoval: „*Sudkyňa konanie zmarila a merita veci sa ani len nedotkla, pritom jej úspech opečiatkoval odvolací súd (...). Sudkyňa D. nevložila do spisu pilotný rozhodujúci dôkaz, čím chcela ovplyvniť konanie odvolacieho súdu zásadným spôsobom!*“ Sťažovateľ zároveň dodal, že túto skutočnosť oznámil JUDr. P., ale namiesto toho, aby bola potrestaná sudkyňa D. „*za machinácie so súdnym spisom, bol trestaný sťažovateľ. (...) Sťažovateľ obdržal za to pokuty, ale sudkyne –*

podvodníčky neboli dodnes potrestané!!!! JASNÝ PRÍPAD SKRIMINALIZOVANÉHO SÚDNICTVA!!!!“.

Vo vzťahu k namietanému konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 16 C 101/04 sťažovateľ argumentoval: *„Sudkyňa napriek opakovaným požiadavkám doplniť spis o dôkazy, ktoré predložila K., a. s. na pojednávaní tieto do spisu nezabezpečila, pretože boli v prospech sťažovateľa a to bolo to posledné, čo by sudkyňa na OS BA II urobila. Účastník konania S., a. s. neuniesla bremeno dokazovania o doručení výzvy sťažovateľovi na akési plnenie, ale aj tak vyhráva! JEDNOZNAČNÝ PRÍPAD KRIMINÁLNEHO VYČÍNANIA!“*

Aj v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 88/05 videl sťažovateľ porušenie svojich práv. V tejto súvislosti uviedol: *„JUDr. K. je zákonnou sudkyňou v konaní sp. zn.: 20 C 88/05 keď na pojednávaní vyhnala verejnosť von z pojednávacej miestnosti. Konala v brutálnom rozpore s ústavou SR čl. 48 – konanie na súde je verejné. Sudkyňa K. sa ihneď pustila do obštrukcií a boja výpalníckého, za každú cenu vydolovať súdne poplatky aj keď sťažovateľ má zo zákona nárok na oslobodenie! Na tomto bode konanie ustrnulo.“*

V prípade namietaného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 52 C 291/06 sťažovateľ vyslovil aj tento názor: *„Sudkyňa R. sa dozvedela, že ide o trestnú činnosť zo strany Š. Š., ale nič nevykonala v prospech spravodlivosti, naopak rozhodla v prospech Š. Š. a dodnes neurobila nápravu, nevydala „OPRAVNÉ UZNESENIE“, nepodala trestné oznámenie. JEDNODUCHO IDE O ĎALŠÍ KRIMINÁLNY VÝKON SÚDNICTVA!“*

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal aj postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 78/06, pričom konštatoval, že *„ide o obnovu konania, keď predchádzajúce konanie sp. zn. : 6 C 129/2005 bolo ukončené...“*. V tejto súvislosti dodal: *„Sudkyňa B. namiesto toho, aby ju rozčúlilo podvodné správanie «Stavebného bytového družstva B.» začala šikanovať sťažovateľa a vypalovať súdne poplatky, čo sa na tomto súde považuje za osvedčenú metódu, pretože sťažovateľ nemá peniaze na platenie, ale svojich práv sa chce dovolať. Sudkyňa si vynútila odvolacie konanie – obštrukciu a vôbec sa nezaobrá podvodmi odporcu!“*

Okrem uvedeného sťažovateľ uviedol: „*JUDr. A. R. je predsedom Okresného súdu Bratislava II. Je oboznámená všetkými už spomenutými výčinmi, ale neurobila nijakú nápravu v konaniach. Ani predsedovi súdu nevadia páchané trestné činy Š. Š. a Stavebným bytovým družstvom! KRIMINÁLNY VÝKON SÚDNICTVA UŽ POVAŽUJÚ ZA ZÁKONNÝ! SÚ TO ZVRÁTENÉ OSOBY A ŽIJÚ ZA DOBRÚ ODMENU A EXCELENTNÝ DÔCHODOK. ANI JEDNA VEC NEBOLA UKONČENÁ, i keď ide o udalosti z roka 2000 – 2002! (...) Európsky súd sa správa ku mne objektívne a s jeho pomocou Vás rozdrvím. Budete prejednávaní a zverejňovaní a národ Vás opíše! DAŇOVÍ POPLTNÍCI PLATIA OCHRANCOV KRIMINALITY a to musí skončiť! Žiadne kópie nepošlem, vyžiadajte si spisy! (...) Okresný súd Bratislava II od roku 2002 porušuje práva sťažovateľa, ktoré mu garantuje ústava SR podľa čl. 46, podľa čl. 47 ods. 2, podľa čl. 48 ods. 2 a podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„II. A. Okresný súd Bratislava II porušuje základné práva sťažovateľa podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11, ktorým je Slovenská republika viazaná. Okresný súd Bratislava II vykonával výkon súdnictva kriminálnym spôsobom od roku 2002 naďalej!

II. B. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť MUDr. D. B. 100 miliónov slovenských korún ako primerané zadosťučinenie za ničenie jeho zdravia a systematické porušovanie jeho práv orgánmi štátu od roku 2002 naďalej a to skriminalizovaným výkonom pri plnení svojich pracovných povinností vyplývajúcich zo zákona!!!!

II. C. Okresný súd Bratislava II je povinný konať v uvedených veciach podľa zákona a bez ďalších zbytočných prieťahov. Súd je povinný ukončiť veci do 3-mesiacov od dňa doručenia Nálezu ústavného súdu.

V prípade porušenia tejto povinnosti musí Okresný súd znášať dvojnásobné navýšenie sumy zadosťučinenia, ak o to MUDr. D. B. požiada, a to v lehote 1-mesiac od dňa doručenia požiadavky na zaplatenie, bez ďalšieho súdneho konania.

II. D. Trovy konania pre Ústavný súd SR, pre advokáta etc. zaplatí Okresný súd Bratislava II do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu SR.

II. E. Predseda Okresného súdu Bratislava II musí v lehote 3-mesiace vykonať rozbor činností uvedených sudkýň a na základe rozboru vydať opatrenia:

1. Sudkyne podporujúce trestnú činnosť Š. Š., podať žiadosť Súdnej rade SR o začatie disciplinárneho konania.

2. Dať výpoveď z pracovného pomeru s odôvodnením, že daná sudkyňa páchala trestnú činnosť pri výkone moci.

II. F. Ak Okresný súd nevyplatí zadosťučinenie v termíne, je povinný zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške 17.6 % ročne z dlžnej sumy od dňa povinnosti zaplatiť do dňa zaplatenia.“

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodov, že *„je plne invalidný bez možnosti zárobku, nemá žiaden príjem, žije iba z vyplatených satisfakcií, má majetok, ktorý mu je na príťaž, sťažnosť nie je bezúspešná ale zdruvujúco úspešná pred spravodlivým a objektívnym súdom“*.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jej odmietnutie.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom okresného súdu v jednotlivých konaniach, ale zároveň uplatnil námietku zaujatosti aj voči sudcovi ústavného súdu Jánovi Auxtovi. O tejto námietke zaujatosti rozhodol ústavný súd uznesením č. k. 0. ÚS 2/07-9 z 11. decembra 2007 tak, že sudcu Jána Auxta nevyhlásil z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnom konaní.

V súvislosti s obsahom sťažnosti ústavný súd zistil, že obsahuje hrubo urážlivé, neprimerané a dehonestujúce výroky na adresu sudkýň okresného súdu, ktoré zároveň podozrieva z páchania trestnej činnosti pri výkone súdnej moci. Je potrebné konštatovať, že sťažovateľ v sťažnosti použil neprimerané, útočné a agresívne vyjadrenia aj na adresu samotného ústavného súdu, keď jeho činnosť označil za bezzubú, ako aj na adresu jednotlivých sudcov ústavného súdu, ktorých označil za omyly neschopné objektívne rozhodnúť.

Pri posudzovaní koncepcie sťažnosti a v spojení s tým aj správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd vychádzal z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj zo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, v rámci ktorej vyslovil, že sťažnosť smie byť v zásade odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004, III. ÚS 52/06, III. ÚS 26/07, III. ÚS 93/07).

Ústavný súd v predchádzajúcich prípadoch, v ktorých odmietol sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí z dôvodu, že používa útočný alebo hrubo urážlivý jazyk judikoval, že Občiansky súdny poriadok ako generálna právna norma upravujúca civilný proces vo svojich základných ustanoveniach obsiahnutých v § 1 až § 6 okrem iného zakotvuje, že jeho úlohou je úprava postupu súdov a účastníkov konania tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Okrem toho tieto ustanovenia dávajú garanciu, že úlohou súdov je dbať na to, aby v rámci občianskeho súdneho konania, ktoré je jednou zo záruk zákonnosti, nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb (napr. III. ÚS 26/07, III. ÚS 93/07).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v sťažnosti, obsahom ktorých je okrem iného označenie sudkýň okresného súdu „komandom“, či „zabávajúcou sa kopou“, ktorá vydala „plejádu skrivodlivých uznesení“ za jediným účelom „ochrániť kriminálnikov a zabiť sťažovateľa“, ako aj pomenovanie jednotlivých sudcov ústavného súdu „omylom“ neschopným rozhodnúť „nezaujato a objektívne“, či obvinenie sudkýň okresného súdu z podpory trestnej činnosti a končiac vyhrázaním sa, že sťažovateľ pomocou Európskeho súdu pre ľudské práva „rozdrví“ tých, ktorí podľa jeho názoru rozhodujú nezákonne, prekročil hranicu normálnej kritiky. Jeho výroky preto nemožno považovať za prejav, ktorý by bol v súlade s uvedenými základnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi princíp zachovávania úcty k právam iných a smerujúcimi k dodržiavaniu požiadavky, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu (obdobne napr. III. ÚS 52/06, III. ÚS 26/07).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania na ústavnom súde je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní. V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu návrhu môže byť tento návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ

záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup (III. ÚS 52/06, III. ÚS 26/07, III. ÚS 93/07).

Ústavný súd zistil, že podstatou sťažovateľových námietok je predovšetkým spochybňovanie rozhodovacej činnosti sudkýň okresného súdu konajúcich v jeho veciach, ako aj jeho podozrenie, že tieto sudkyne podporujú páchanie trestnej činnosti a samé sa jej aj dopúšťajú. Posúdenie týchto námietok však nepatrí pred vyčerpaním všetkých opravných a iných právnych prostriedkov do právomoci ústavného súdu. Tieto námietky môže sťažovateľ uplatniť v rámci prvostupňového a druhostupňového konania či už v podobe námietok zaujatosti, v podaných odvolaniach proti prvostupňovým rozhodnutiam a podobne. Z návrhu na rozhodnutie nevyplývajú pre ústavný súd relevantné východiská, ku ktorým by mohol v prípade jasne a určito formulovaného petitu dospieť. Sťažnosť sťažovateľa sa javí ako agresívny útok na rozhodovaciu činnosť okresného súdu a ústavného súdu bez adekvátneho odôvodnenia a uvedenia argumentov o porušení ním namietaných práv. Na základe toho dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade nejde o úspešné uplatňovanie nároku sťažovateľa na ochranu ústavnosti.

Vzhľadom na to, že v danom prípade ústavný súd vyhodnotil obsah sťažnosti sťažovateľa ako hrubo neslušný a urážlivý, sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, lebo záujmy ochrany ústavnosti nevyžadovali iný postup.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ako aj jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008